

Jak vyhláší kolaboranti vlastního zániku, ani v ČR „imigrační klid nepotrvá věčně“

Autor: Karel Veliký

Vymezení identity „...rozhodnutí o tom, zda jinakost cizince znamená v konkrétně existujícím konfliktu negaci vlastního způsobu existence, a zda se proto proti ní vystupuje nebo bojuje, aby byl zachován bytostně vlastní způsob života.“
— Carl Schmitt

Evropa dnes zažívá hroznou invazi. Není to poprvé. V minulosti utočili Hunové (zastavila je římsko-germánská vojska na Katalaunských polích), Arabové a Avaři (odrazili je Karel Martel a Karel Veliký), Tataři (Rusové je porazili na Kulikovském poli), Turci (byli „evropským vojskem“ zahnáni od Vídně). Je tu ale jeden zásadní rozdíl! Před nepřítelem se buď prchá, nebo se s ním bojuje. Je ale dnes kam utéct? Rasově a národně citící bílí lidé se z velkoměst utíkají do vnitřní emigrace, popř. je opouštějí, doslova „vyklízejí pole“. Ti další zatím dělají, že „nevidí“ – anebo opravdu „nevidí“, ať už jen pod tlakem každodenního „provozu“ či podvrtné propagandy (řečičky o toleranci, obohacování atd., však to známe), a tedy z apatie či naivity, které xenofilové rádi vydávají právě za „toleranci“.

Ano, s nepřítelem se buď bojuje, nebo se před ním utíká, to ale pod podmínkou, že se obecně ví, kdo je Nepřítel, že se na něj může ukázat, že je možné ho veřejně pojmenovat. Nuže, mediální obřízka dělá vše pro to, aby „eliminovala“ národní a rasový instinkt občanů napadených zemí. Zprvu plíživý vpád alogenních se přitom v posledních 10–20 letech změnil v otevřenou kolonizaci. Vratká koexistence s cizorodými davy je v jimi postižených státech možná jen díky trvajícím institucionální převaze (správa a řízení společnosti) domorodých obyvatel; Česko díky své geografické poloze a historii (bez zámořských výbojů, zato s železnou oponou) zatím stojí stranou tohoto vývoje, ale jak vyhláší kolaboranti vlastního zániku, ani tady „imigrační klid nepotrvá věčně“. V Africe a Asii jsou miliony těch, kteří se už chystají na cestu...

Aby nedošlo k omylu, oním Nepřítelem s velkým „N“ nejsou ani tak příslušníci barevných národů, ale „náš“ Systém, který je vytrhuje z kořenů jejich zemí. Systém, který je zásobuje zbraněmi a ničí jakoukoli snahu o hospodářskou rovnováhu jejich států. Systém, který rozkládá jejich kultury a svým maskluzivním pozlátkem je svádí k dříve nepředstavitelnému (co si barevní muži asi pomyslí o bílých ženách, jak jsou prezentovány v černých dírách internetové pornografie?). Systém, který Západ v čele s USA halasně a pokrytecky vyvází do

celého zbytku světa jako vyvrcholení lidských dějin a jehož hlavním programem i cílem je peněžní zisk. Systém, jehož *funkcí* se po letech 1945 a 1989 stala celá Evropa. Systém, který zajde na své duchovní vakuum a ohebnou etiku (odtud hodnotový relativismus => chaos). * To jsou totiž ony deficity umožňující systémový etnomasochismus a multi-Kult (jako odpykání „hříchů bílého muže“), nedostatečně střežené hranice, určování národnosti podle razítka v pase, absenci jakékoli rozumné demografické politiky (neřkuli biopolitiky) atd.

Co dělat? My, malý národ malých lidí (tj. lidí bez mocenského „stínu“, který nejenže nepadá nikam za hranice státu, ale i v něm se ztrácí), můžeme sotva víc než jen přihlížet. „Sotva“ se většinou vyčerpává v osobním postoji: vždy mi přijde vlastně nepřiměřené, říkat teď jakékoli „my“. Češi a Moravané jsou sice stále etnika, tzn. souhrny lidí mající společnou *etnicitu* (tj. kulturní odlišnost jejich „lidských souhrnů“ od jiných) a *etnickou příslušnost* (=původně kmenová *národnost*, dnes *volitelná* abstrakce, za „Čecha“ se tak může vydávat každý cikán), ale dávno nežijeme pospolu (v pospolitostech), spíš jen vedle sebe (ve společnosti) a hlavně pro sebe (bez rodiny a snad i v rodinách?!). Také nejroznější „marginály“, „extremisty“ a „radikály“, kteří se vymezují protisystémově, pojí zhusta jen společná nechuť, jenže z různých důvodů. Každý se zdá sám, a víc už nic. A tak i *identitu* zřejmě nezbyvá než vymezovat dobově, tedy individuálně: určit si a žít svá *měřítka* češství a evropanství bez ohledu na to, jak se ostatní obyvatelstvo kontinentu chová. Úpadek je to ovšem bolestný.

Poznámka:

* Nepsaným filozofickým základem a jakýmsi zbytkovým světonázorem konzumní společnosti je z vulgarizovaný pragmatismus zaměřený stále úžeji k hmotnému zajištění jednotlivce a vstřebávající do sebe úpadkové prvky pozitivismu a racionalismu. Gender, lidská práva a multi-Kult jsou naproti tomu hlavně jen ideologickou kamufláží a nástrojem politické demagogie, které se postupně šíří interakcí mezi jistým druhem intelektuálního snobství a „rozumnou“, tj. přizpůsobivou většinou (ať už českou nebo jinou). To ale neznamená, že mezi představiteli a šířiteli těchto úpadkových harmonizačních perspektiv není jisté procento „opravdových“ – snivých humanistů rodem!